

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: CET 21 spol. s.r.o.**, se sídlem Praha 5, Kříženeckého nám. 1078/5, IČ 45800456, zast. JUDr. Vladimírem Kroupou, advokátem se sídlem Praha 6, Zavadilova 1925/15, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání** se sídlem Praha 2, Škrétova 44/6, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5.3.2013, sp.zn./Ident: 2012/765/LOJ/CET, č.j. : LOJ/1226/2013,

t a k t o :

I . Žaloba se zamítá

I I . Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým mu byla uložena pokuta ve výši 150 000 Kč za porušení ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, v platném znění (dále jen mediální zákon), jehož se dopustil odvysíláním pořadu Kriminálka Miami VIII dne 18.9.2012 v 17:30 hod. na programu Nova, který ohrozil psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých, konkrétně tím, že uvedený pořad, který byl vysílán v úseku od 6:00 do 22:00 hod., kdy mohou být u obrazovkách děti, obsahoval naturalistické explicitní záběry obětí násilí a zvláštního zacházení s nimi, pocházející z kriminalistického vyšetřování a vymykající se svým charakterem situacím, jejichž sledování neprofesionály je obecně akceptováno, které byly vytržené z kontextu tím, že divákům byl prezentován jen statický výsledek násilí odtržený od zruďného průběhu násilí a utrpení obětí. Záběry proto mohly způsobit zejména dětským divákům psychický otřes a zejména u dětí nízkého věku přispět ke snížení její citlivosti při vnímání násilí, negativně ovlivnit jejich psychiku nebo povzbudit jejich vlastní agresi. Navíc jde o pro dětského a mladistvého diváka poměrně aktuální téma šikany ze strany spolužáků a odplaty za tuto šikanu, přičemž tato odplata a odsouzení její

brutálnosti není zejména pro dětského diváka dobře rozlišitelné a ten může získat z chování vražedkyně nesprávný pocit, že odplatou za šikanu je použití ještě větší míry drastického násilí. Za závadné byly označeny scény objevení a zkoumání mrtvoly na kůlu (čas o začátku záznamu 03:27 a 06:12) a vyšetření mrtvého muže patologem pomocí sundání kožní tkáně (čas od začátku záznamu 34,34). Zároveň žalovaná rozhodla o místě plnění, lhůtě splatnosti a o náhradě nákladů správního řízení.

Žalobce v podané žalobě namítal nezákonnost žalovaného rozhodnutí spočívající v nesprávném právním závěru při hodnocení pořadu. Podle žalobce jsou záběry závadných scén vždy funkční, doplňují dějovou linii a z kontextu pořadu je patrné, jaká byla příčina smrti obětí. Zobrazení vlastního průběhu násilí a utrpení obětí by naopak dle názoru žalobce působilo závadnost pořadu ve zvoleném času vysílání. Seriál Kriminálka Miami nepojednává o vlastním průběhu vyšetřovaných zločinů, primárně se zaměřuje na zobrazení vědeckých metod při objasňování kriminálních činů, tento způsob tvůrčího ztvárnění však nijak nepřispívá k tomu, že by utrpení obětí kriminálních činů bylo zlehčováno. Detailní záběry forenzních postupů mají zdůraznit závažnost vyšetřování kriminálních činů a zodpovědnost vyšetřovatelů za pečlivý vědecký postup, aby došlo k dopadení pachatele. Žalobce proto nesouhlasil se závěrem žalované, že záběry závadných scén se vymykají svým charakterem situacím, jejichž sledování neprofesionály je obecně akceptováno. Podle žalobce je pachatelka činu potrestána, její čin je odsouzen, nikoliv schvalován, a dochází i k morálnímu ponaučení. Z pořadu vyplývá, že pachatelka bude za své činy pykat celý život, ze scén ve vězení je zřejmé, že pomíjivý pocit pomsty se brzy promění v kruté uvědomění si hrůznosti činu, který spáchala. Přestože tak pořad obsahuje realistické záběry, scény označené jako závadné ani pořad jako celek nevyznívají, jak uvádí žalovaná a to s ohledem na počet scén označených jako závadných v návaznosti na stopáž pořadu, na délku jejich trvání, na jejich vyznění v kontextu děje a na zařazení pořadu do vysílání v podvečerních hodinách. Ust. § 32 odst. 1 písm. g) není možné vykládat tak, aby v celém časovém úseku od 6:00 do 22:00 hod. nebyl vysílán žádný pořad, který by byl způsobilý ohrozit kteroukoliv ze zákonem chráněných osob. Ochrana veřejného zájmu nemůže zcela suplovat odpovědnost rodiny za východu dětí. Při posuzování způsobilosti ohrozit chráněný veřejný zájem u pořadu vysílaných v podvečerních hodinách je třeba vycházet z vyhodnocení toho, jaké negativní dopady v intencích citovaného zákonného ustanovení by vysílání pořadu mohlo mít na tu část chráněné skupiny, která se v uvedenou dobu před TV obrazovkami nachází a s ohledem na povinnosti rodičů při výchově dětí má nacházet. Pokud žalovaná uvádí, že pořad mohl ohrozit děti mladší 12 let, neměly by podle žalobce tyto děti detektivní příběh v podvečerních hodinách, tedy v době od 17:32 hod., vzhledem k regulační povinnosti rodiny bez korektivu rodiny sledovat. Žalobce tak nesouhlasil se stanoviskem žalované, že čas vysílání pořadu při posouzení naplnění materiální stránky správního deliktu je možné zohlednit pouze v případě zařazení pořadu do vysílání řádově minuty před 22 hodinou. K tomu odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen MS v Praze) ve věci sp.zn. 7Ca 336/2008. Podle žalobce pořad nebyl způsobilý ohrozit psychický ani mravní vývoj dětí a mladistvých.

Žalobce dále namítl, že žalovaná nesplnila povinnost danou jí ust. § 59 odst. 1 mediálního zákona. K tomu poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 3.4.2012, č.j. 6As 26/2010-101 s tím, že žalovaná dokládá splnění povinnosti předchozím upozorněním na identické porušení zákona pravomocným rozhodnutím o uložení sankce za odvysílání pořadu „Hlava v oblacích“ dne 23.1.2008 v 9:25 hod., „Kriminálka New York II (1) dne 23.2.2010 od 17:40 hod. a „Unesený“ 31.8.2009 od 12:35 hod., vše na programu Nova. Podle žalobce jednání popsána žalovanou v předchozích rozhodnutích nevykazovala ve všech podstatných rysech znaky jednání, za něž byl žalobce napadeným rozhodnutím sankcionován. Scény obsahující záběry obětí násilí nejsou ve všech

podstatných rysech obdobou jednání, za něž byl sankcionován, neboť nejsou ve všech skutkových aspektech totožné. Žalovanou tvrzené závažné ztvárnění problému šikany pak v předchozích rozhodnutích není. Závěru žalobce o nesplnění povinnosti žalovanou dle § 59 odst. 1 mediálního zákona svědčí rozsudky NSS ve věci sp.zn. 8As 73/2010, sp.zn. 8As 78/2010, z jejichž odkazu na shora citované usnesení rozšířeného senátu NSS lze dovodit, že v nyní souzené věci nebyla podmínka předchozího upozornění na typově shodné porušení zákona splněna. Žalobci je známo, že se problematikou splnění povinnosti dle § 59 odst. 1 mediálního zákona bude zabývat rozšířený senát NSS na základě postoupení věci senátem 8As v rámci řízení vedené pod sp.zn. 8As 85/2012. Žalobce se však přiklání k právnímu názoru senátu 8 As k dané problematice, tedy, že se předchozí upozornění musí vztahovat ke stejnému skutku, tj. k pořadu, ve kterém byly namítané scény ztvárněny v obecné rovině shodným způsobem.

Žalobce dále namítl nezákonnost žalovaného rozhodnutí pro nesrozumitelnost části jeho odůvodnění, obsahující hodnocení zákonných kritérií pro stanovení výše pokuty a to v souvislosti s posouzením postavení provozovatele na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy s tím, že při posouzení byl zohledněn nikoliv pouze zásah divácké veřejnosti pořadem, ale obecně bylo hodnoceno postavení žalobce jako subjektu působícího na mediálním trhu prostřednictvím uvedených programů a služeb. Dále v posouzení kritérií rozsah, typ a dosah závažného vysílání a míry zavinění žalovaná považovala závažnost věci a míru zavinění za rozhodná kritéria, aniž by tuto úvahu jakkoliv rozvedla. Podle žalobce je takto formulované hodnocení zákonných kritérií pro stanovení výše pokuty nedostatečné, nezohledňuje faktickou sledovanost pořadu či programu Nova, když zásah divácké veřejnosti odvozuje pouze z celoplošnosti s přihlédnutím k ostatním programům a službám, které žalobce provozuje. Žalobce se rovněž neztotožnil se závěry žalované, že s odkazu žalobce na Nizozemský labelingový systém Kijkwijzer (dále jen Nizozemský labelingový systém) je možné dovodit vědomé a úmyslné porušení zákona, a to s ohledem na dobu zařazení pořadu do vysílání a další shora uvedené skutečnosti. Podle žalobce odůvodnění neobsahuje úvahu o tom, jak komplexně žalovaná posoudila závěry učiněné v rámci hodnocení jednotlivých kritérií pro stanovení výše pokuty, když pouze bez dalšího uvádí, že za rozhodná kritéria považuje závažnost věci a míru zavinění. K tomu žalobce poukázal na rozsudek NSS ve věci sp.zn. 7As 16/2009 s tím, že žalované rozhodnutí není s těmito závěry NSS v souladu.

Pro případ, že by soud neshledal žalobní námitky důvodnými, žádal o to, aby soud pokutu jako zjevně nepřiměřenou snížil či od uložení pokuty upustil.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení nebo aby moderoval uloženou pokutu tak, že od ní upustí nebo jí jako zjevně nepřiměřenou sníží.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná argumentovala obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. K tomu připojila fotografie vytýkaných scén a odkázala na rozsudek v obdobné věci u MS v Praze sp.zn. 9A 220/2012. K námitce nesplnění podmínky § 59 odst. 1 poukázala na důvody, které ji vedly k závěru o splnění této podmínky a rovněž odkázala na shora citovaný rozšířený senát NSS. Dále shodně s odůvodněním svého rozhodnutí shrnula úvahy stran kritérií pro uložení výše pokuty. Žalovaná žádala, aby soud žalobu zamítl.

Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Soud k návrhu žalobce provedl důkaz shlednutím předmětného pořadu na DVD, resp. označených sekvencích, tj. závadových scén.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonností, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 32 odst. 1 písm. g) mediálního zákona v rozhodném znění provozovatel vysílání je povinen nezařazovat v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých; tato povinnost se na provozovatele vysílání nevztahuje, je-li vysílání koncovému uživateli dostupné na základě písemné smlouvy uzavřené s osobou starší 18 let a je k němu poskytnuto technické opatření, které této osobě umožňuje omezit přístup k vysílání dětem a mladistvým.

Podle ust. § 59 odst. 1 téhož zákona jestliže provozovatel vysílání a provozovatel převzatého vysílání porušuje povinnosti stanovené tímto zákonem nebo podmínky udělené licence, upozorní jej Rada na porušení tohoto zákona a stanoví mu lhůtu k nápravě.

Podle ust. § 60 odst. 3 písm. d) téhož zákona pokutu od 20 000 Kč do 10 000 000 Kč uloží Rada provozovateli vysílání a provozovateli převzatého vysílání, pokud zařazuje do vysílání od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady, upoutávky nebo další části vysílání, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, a nejedná se o vysílání koncovému uživateli dostupné na základě písemné smlouvy uzavřené s osobou starší 18 let, k němuž je poskytnuto technické opatření, které znemožňuje přístup k vysílání dětem a mladistvým.

Podle ust. § 61 odst. 2, 3 téhož zákona (2) Při ukládání pokuty za porušení povinnosti podle tohoto zákona Rada přihlíží k povaze vysílaného programu a k postavení provozovatele vysílání a provozovatele převzatého vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy. (3) Rada stanoví výši pokuty podle závažnosti věci, míry zavinění a s přihlédnutím k rozsahu, typu a dosahu závadného vysílání, k výši případného finančního prospěchu, a ke stanovisku věcně příslušného samoregulačního orgánu uvedeného v seznamu samoregulačních orgánů, obdrží-li toto stanovisko písemně do 10 pracovních dnů ode dne zahájení řízení o správním deliktu.

Soud se předně zabýval námitkou nesplnění povinnosti žalovanou podle § 59 odst. 1 mediálního zákona a dospěl k závěru, že tato námitka není důvodná. Z obsahu spisového materiálu, žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i písemného vyjádření žalované k podané žalobě totiž vyplynulo, že žalovaná ve smyslu shora citovaného ust. § 59 odst. 1 mediálního zákona žalobce jako provozovatele upozornila na porušování povinnosti stanovené tímto zákonem a stanovila mu lhůtu k nápravě, a sice ve věci uložení pokuty 200 000 Kč za porušení ust. § 32 odst. 1 písm. g) mediálního zákona, č.j. HOL/4803/09, sp.zn. 2008/275/HOL/CET, kterého se žalobce dopustil odvysíláním pořadu „Hlava v oblacích“ dne 23.1.2008 od 9:25 hod. na program Nova, který obsahoval *scény násilí* a sexu. Dále ve věci uložení pokuty ve výši 100 000 Kč, která byla žalobci uložena za porušení téhož zákonného ustanovení ve věci sp.zn. 2010/299/VOS/CET, č.j. BUR/3893/2010, kterého se žalobce dopustil tím, že dne 23.2.2010 od 17:40 hod. na program Nova odvysílal pořad Kriminálka New York II (1), který obsahuje *výjevy násilí* (v pořadu je zobrazeno násilí a zejména jeho důsledky), a konečně sankci uloženou ve správním řízení sp.zn. 2010/105/VOS/CET, č.j.

RUD/2713/2011 ve výši 100 000 Kč za porušení téže skutkové podstaty, kterého se žalobce dopustil tím, že dne 30.8.2009 od 12:35 hod. na programu Nova odvysílal pořad „Unesený“, neboť obsahoval *výjevy věznění a mučení* (mučení svázaného policisty, který je omráčen úderem pěstí do obličeje a následně je mu vpravena do žíly neznámá látka), vraždu ženy (nejprve záběry zavražděné ženy v tratolišti krve, včetně detailního záběru zkrvaveného obličeje, poté retrospektivní záběry samotné vraždy – vrah ženě nejprve zlomí ruku, poté ji zavraždí opakovanými údery podstavcem lampy), *bití a násilí* (policista je opakovaně udeřen dlaní do obličeje, následně pěstí do břicha a pěstí do hlavy). Všechna citovaná rozhodnutí jsou součástí správního spisu a poukaz na ně vyplývá i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Podle stanoviska soudu zmíněná předchozí správní řízení se žalobcem, ve kterých mu byla uložena pokuta podle § 32 odst. 1 písm. g) mediálního zákona tak, jako v nyní projednávané věci, mají společný prvek, neboť se ve všech jedná o postih žalobce za porušení citované skutkové podstaty odvysíláním pořadu, který obsahoval *výjevy násilí*, byť samozřejmě s jiným konkrétním skutkovým dějem pořadu. Soud tak má zato, že se žalobci dostalo ze strany žalované před odvysíláním pořadu v projednávané věci upozornění ve smyslu § 59 odst. 1 mediálního zákona a že tak byl naplněn jeho smysl a účel, tj. zajistit, aby provozovatel vysílání nebyl potrestán za delikt ní jednání, jehož si nebyl vědom. Jednalo se o předání informace ze strany žalované ve vztahu k žalobci jako provozovateli, že porušuje povinnosti stanovené mediálním zákonem a že mu hrozí sankce. Mezi shora citovanými pořady a pořadem v nyní projednávané věci přitom existuje ve smyslu usnesení rozšířeného senátu NSS ve věci sp.zn. 6 As 20/2010 rámcová věcná souvislost a to s přihlédnutím k tomu, že skutková podstata správního deliktu podle § 32 odst. 1 písm. g) mediálního zákona může být naplněna odvysíláním obsahově zcela odlišných pořadů, neboť k potenciálním ohrožením fyzického, psychického nebo mravního vývoje dětí a mladistvých může dojít nejen odvysíláním násilí či brutality, ale např. i odvysílání sexuálních scén, scén, které v mladistvých a dětských divácích mohou vzbuzovat mylné představy o účincích a nebezpečnosti drog a alkoholu, atd. Jak již bylo uvedeno, spojujícím prvkem předchozích upozornění a pořadu v nyní projednávané věci jsou *násilné scény*, přičemž ve všech případech se jedná o scény, které mohou na dětského diváka působit negativně, způsobit mu pocity strachu a úzkosti, nepříznivě ovlivnit jeho psychiku a jsou tedy způsobilé ohrozit psychický, ale i mravní vývoj dětí a mladistvých. Podle stanoviska soudu se proto jedná o upozornění, které vykazuje v podstatných rysech znaky jednání, za něž je žalobce v nyní projednávané věci postižen. Předchozí upozornění žalované ve vztahu k žalobci jako provozovateli jsou podle stanoviska soudu dostatečně konkrétní a jednoznačně skutkově popsána a vymezena a obsahují zcela zřejmou právní úvahu o tom, jakou povinnost žalobce porušil. Soud k tomu poukazuje na odůvodnění shora citovaného usnesení rozšířeného senátu NSS z něhož mimo jiné také vyplývá, že jednání, na jehož závadnost byl provozovatel upozorněn, a další jednání, za něž je již sankcionován, nemusí být ve všech skutkových aspektech totožná. Soud tomuto stanovisku NSS v plném rozsahu přisvědčuje a má zato, že přísnějším výkladem ust. § 59 odst. 1 mediálního zákona by došlo k faktické nemožnosti žalované sankcionovat protiprávní jednání provozovatele vysílání, která by nebyla skutkově identická, což je u pořadů tohoto typu, tedy pořadů porušujících ust. § 32 odst. 1 písm. g) mediálního zákona, prakticky nemožné. Provozovatel vysílání by se pak mohl dopustit správního deliktu jen v případě reprízy takového pořadu, čemuž se z pochopitelných důvodů vyhne. Soud si je přitom vědom skutečnosti, že osmý senát NSS podal pro nejednoznačnost výkladu citovaného usnesení rozšířeného senátu nový návrh k rozšířenému senátu usnesením ze dne 8.2.2013, č.j. 8As 85/2012-47, o němž však ke dni rozhodování soudu v nyní projednávané věci nebylo zatím rozhodnuto.

Nedůvodnou soud shledal i námitku tvrzené nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí posouzení věci samé. Po přezkoumání spisového materiálu, žalobou napadeného rozhodnutí a shlédnutí záznamu závadových scén na DVD při ústním jednání dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Je tomu tak proto, že žalobce jako provozovatel rozhlasového vysílání porušil ust. § 32 odst. 1 písm. g), nezařazovat v době od 6.00 do 22:00 hod. pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, přičemž výjimka, uvedená v dalším textu tohoto zákonného ustanovení, se na žalobce v projednávané věci nevztahuje. Podle stanoviska soudu žalovaná velmi podrobně a důkladně hodnotila skutková zjištění, vypořádala se se všemi námitkami žalobce, uplatněnými v průběhu správního řízení, které se ostatně podstatnou měrou shodují s námitkami v žalobě, a učinila právní závěry, které soud sdílí a pro které má zato, že se žalobce citovaného správního deliktu dopustil. Z popisu vytýkaných scén (závadových scén), jejich vyobrazení ve fotodokumentaci ve spisovém materiálu, foto snímcích v odůvodnění žalovaného rozhodnutí a z promítnutého DVD je nadevší pochybnost zřejmé, že pořad, který zahrnuje záběry následků brutálního násilí v kontextu se šikanou, tedy problémem, který děti a mladistvé často trápí, byl vysílán v době, kterou zákon pro vysílání pořadu tohoto typu zapovídá. Rozsah doby vysílání, po kterou je prezentace takových pořadů zakázána, je stanoven proto, že se v té době před obrazovkami mohou vyskytovat děti, jimž by mohly takto prezentované násilné scény způsobit psychický otřes a vést k citové otupělosti. Soud se tak hoduje se žalovanou i v tom, že zejména u dětí nízkého věku může zhlédnutí takového pořadu přispět ke snížení jejich citlivosti při vnímání násilí, negativně ovlivnit jejich psychiku nebo povzbudit jejich vlastní agresí a vyvolat zdání, že odplatou za šikanu může být použití ještě většího násilí. Pokud žalobce k tvrzení o nezákonnosti posouzením věci samé namítal, že pořad byl vysílán v podvečerních hodinách a že ust. § 32 odst. 1 písm. g) nelze vykládat tak, že v celém časovém úseku nesmí být vysílán pořad, který by byl způsobilý ohrozit zákonném chráněné skupiny osob, že ochrana veřejného zájmu nemůže suplovat odpovědnost rodiny za výchovu dětí, pak k tomu soud uvádí, že již z prostého znění ust. § 32 odst. 1 písm. g) vyplývá rozsah časového úseku, kdy je zakázáno pořady tohoto typu vysílat a to bez ohledu nato, kdy se v průběhu tohoto časového úseku tak stalo. Snaha žalobce poukázat na povinnost rodiny korigovat sledování takových pořadů dětmi a mladistvými je tak zcela nepřipadná, neboť v běžném životě je nereálné zajistit permanentní rodičovský dohled nad tím, co provozovatelé vysílání zařazují do svého programu v rozhodné době a být jako rodič stále připraven k vysvětlování násilných scén a korekci jejich vyznění. Pokud žalobce zmiňoval rozsudek MS v Praze ve věci sp.zn. 7Ca 336/2008, vytrhl část odůvodnění tohoto rozsudku z kontextu, který ve svém celku nelze vykládat tak, že pokud provozovatel vysílá závadové scény v některé „vhodnější“ hodině v průběhu doby od 6:00 do 22:00 hod., pak se citovaného deliktu nedopustí. Naopak je zcela legitimní očekávání rodičů, že zákon tyto vymezené skupiny osob, tj. děti a mladistvé, před vysíláním takovýchto nevhodných pořadů v zákonem stanovenou dobu chrání. Také poukaz žalobce na stopáž pořadu, délku trvání závadových scén a na jejich vyznění v kontextu děje, je s ohledem na obsah závadových scén a dobu vysílání irelevantní.

Žalobce konečně namítal nesrozumitelnost žalovaného rozhodnutí v hodnocených zákonných kritériích pro stanovení výše pokuty. Ani tato námitka není důvodná. Jak vyplývá z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je z něj nadevší pochybnost zřejmé, že se žalovaný velmi podrobně a v souladu se zákonným ust. § 60 odst. 3 písm. d) ve spojení s ust. § 61 odst. 3 mediálního zákona zabýval finančním rozpětím možné uložené pokuty, tj. 20 000-10 000 000 Kč a jednotlivými kritérii, která při stanovení výše sankce má vzít podle zákona v úvahu. Všem těmto kritériím a skutečností, ke kterým má přihlídnout, žalovaná věnovala patřičnou pozornost, její rozhodnutí je zcela srozumitelné a přezkoumatelné a soud

pro stručnost na tu část odůvodnění, která se zabývá výší uložené pokuty, odkazuje. Pro úplnost však soud uvádí, že se žalovaná při analýze předmětného pořadu zabývala i údaji o klasifikaci vhodnosti díla pro dětské diváky, tj. holandským labelingem, který k této sérii pořadu stanoví, že její vysílání je vhodné až pro děti od 12 let, kvůli scénám obsahujícím násilí či budící strach a úzkost. Přehlédnout nelze ani skutečnost, že si žalovaná vyžádala data sledovanosti od Asociace televizních organizací, vztahujících se k době odvysílání inkriminovaného pořadu (žádost č.j. Loj/3544/20012). Asociace však žalované sdělila, že žalobce neudělil souhlas k poskytnutím těchto informací. Žalobce se tak nemůže účinně bránit poukazem na nezřetelnost posouzení dosahu závadného vysílání, jeho rozsahu, když sám snaze regulačního úřadu o upřesňující zjištění zabránil. Žalovaná proto při hodnocení postavení provozovatele vysílání právem přistoupila k hodnocení jeho postavení jako subjektu působícího na mediálním trhu. Ze stejných důvodů neobstojí obrana žalobce, že odůvodnění výše pokuty nezohledňuje faktickou sledovanost pořadu či programu Nova. Podle stanoviska soudu je rozhodnutí žalované v projednávané věci při hodnocení důvodů pro uložení pokuty zcela v souladu s judikaturou správních soudů a NSS.

Ze shora uvedených důvodů má soud zato, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno po právu. Soud neshledal skutečnosti, které by jej vedly k závěru, že trest byl žalobci uložen ve zjevně nepřiměřené výši a že je tak třeba od něj upustit nebo jej snížit. K tomu soud připomíná, že žalovaná měla možnost uložit pokutu od 20 000 Kč do 10 000 000 Kč a částka 150 000 Kč je tak stanovena v dolní hranici sazby. Soud naopak vyslovuje podiv nad tím, že žalobci, který se, jak je soudu známo z jeho rozhodovací činnosti, dopouští porušení této skutkové podstaty správního deliktu mediálního zákona opakovaně, není uložena pokuta v takové výši, aby se mu přestalo protiprávní jednání tzv. „vyplácet“.

Soud proto nedůvodnou žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. července 2013

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.